

Detinjstvo

Često sam čula rečenicu: “- Imala sam srećno detinjstvo“. U glasu onog ko je to izgovorio, osetila sam setu i žal za nečim što je prošlo, a bilo je lepo. Reči koje su izgovorene zvučale su milo, poput povetarca ili toplog sunčevog zraka. To su bile sledeće reči: “- Bio sam bezbrižan, voljen, okružen s ljubavlju, smeja sam se, igrao. Nisam ni o čemu brinuo, živeo sam punim plućima. Oko mene je bila pažnja, niko me nije osuđivao, jer sam dete, a detetu se prašta“. U detinjstvu vidimo lepe boje i svet oko sebe, vidimo lepu sliku čak i u olinjalnoj mački, psu litalici ili pužu. Dok smo deca sve oko nas je lepo, i zato je to vreme nezaboravno. Detinjstvo je često i neiskvareno, ono se neustručava, ne skirava misli i osećanja. Kada rastemo to se sve menja i nekako postaje komplikovanije i tada prestajemo biti deca i završava se naše detinjstvo. Biti dete je sreća, radost, oslobođenje i dobro zdravlje.

Milena Bolić 6/1

Moja mama

Ovim putem želim da se zahvalim najboljoj osobi na svetu, osobi koja me je uvek podržavala i bila uz mene. To je moja mama.

Meni je mama kao najbolja drugarica. Njoj mogu da kažem sve što me muči i ona će me razumeti i posavetovati. U njenim maslinasto zelenim očima je izvor majčinske ljubavi. Njena crna kosa koja se na vetru povija poput svilene niti, krije mirise zadovoljstva i samopouzdanja. Ona je za mene najbolja, baš onakva kakvu sam htela. Razlog da je ne volim nije to što me stalno grdi i govori da spremim sobu. Pored svega toga ona će zauvek ostati duboko u mom srcu. Ona je puna nežnosti i ljubavi koju deli među svojom decom, među nama. Znam da bi ona dala sve na svetu samo da budemo srećni. Mama uvek govori da su za nju najvažnija njena deca i srećna porodica.

Opisala sam mamu jer je ona najnežnije biće.

Andela Kokanović 5/1

Moja porodica

U mojoj porodici su svi složni, U njoj se svi voli i poštuju. Ona je uvek na prvom mestu. U njoj se niko ne svađa i ne laže. Veoma volim svoju porodicu. Znam da i oni jako vole mene. Treba slušati roditelje jer oni rade, da bi nas nahranili i da bi nam kupili nove stvari. Moja mama prava je domaćica . Iako radi na poslu i dalje radi po kući. Tata isto radi, ali i dalje pomaže mami. Moja mama je jako lepa, brižna, pametna, darežljiva i pažljiva. Tata je lep, jak i sve bi uradio za nas. Mama mi uvek kaže da me vole i ona i tata. Zato ja volim svoju porodicu najviše na svetu.

Anja Nedeljković 3/2

* * *

U mojoj porodici svi su srećni.

Porodica je na prvom mestu i ako imaš baku i deku.

U mojoj porodici moja: mama, tata, brat i ja,
uvek smo zadovoljni.

Porodica se voli, poštuje i nikada jedni druge ne ležemo. Možda se desi da neko se posvađa u porodici, ali zbog jedne svađe ne mogu se svi naljutiti jedni na druge.

U mojoj porodici svaki problem može da se reši,
na lakši način.

Moja mama kad kuva ručak, ja brzo završim domaći zadatak
i pomognem joj da završi svoj posao.

Moj tata kad popravlja nešto ja priđem i pitam ga
da li mogu da mu pomognem.

A mom bratu kad treba pomoć, ja dođem i pomažem mu.

Volim što imam dobre roditelje i dobrog brata, a i volim da provodim vreme sa svojom
porodicom dok tata ne ode da radi, mama da sprema kuću, brat dok ne ode u zabavište,
a ja u školu.

Sofija Savanović 3/2

* * *

Opisaću vam moju porodicu sa kojom živim.

Živim sa mamom, tatom, bratom i bakom. Oni se zovu Zorica, Mladen, Radan i Božana. Pošto
mi tata radi u Rusiji onda nije često kući, mene moja draga mama tad čuva. Kad moja mama
nije kući onda mene čuva moja baka. Ja sam najmlađa u mojoj porodici, pa mora svako da me
čuva. Ponekad ne volim kad ih pitam da li mogu da idem sa drugaricom u park, a oni mi ne daju
jer nisam završila domaći zadatak. Moja mama pravi prekrasne kolače pa mi kad negde ide
ostavi dva ili tri kolačića. Eto tako moja porodica funkcioniše. Umalo da zaboravim, svi zajedno
imamo sto jedanaest godina, zvuči puno, ali cela moja porodica ima toliko godina. Moja mama
ne radi nigde, ali pošto pravimo kuću ona stalno negde žuri-juri. A baka zato stalno nešto pravi
za majstore po njenim starim receptima jer svašta zna.

Mislim da je moja porodica jako vredna i pomalo uzrujana.

Jelena Ćirković 4/1

Ništa nije nemoguće

Kada sam bio mali, često sam sanjao o svojoj budućnosti, naročito kada sam bio u prvom i
drugom razredu. Ne kažem da ne sanjam i dan danas, ali sam tada najviše sanjao. Imao sam
bujnu maštu. Tu su naravno bili i strahovi da ništa neće proći kao što je planirano. Sada imam
četnaest godina, i kada sam bio mali, nisam ni razmišljao o tom da ću da se bavim ovim
predivnim sportom. Nisam ni znao šta ću sve postići baveći se biciklizmom.

Može se reći da je biciklizam u našoj porodici započeo moj otac, Aleksandar. Čudno je to što
on uopšte nije ni razmišljao o biciklizmu, on je mislio o pecanju kao o svom hobiju. Prošle
godine, u proleće, moj otac je otišao za Beograd da kupi opremu za pecanje, ali je on, ustvari
promenio mišljenje i otišao da kupi biciklu. Tako sam čuo iz priče. Jednog dana me je pozvao
da se provozamo oko Pančeva. Otišli smo i provozali se četiri kruga oko Tamiša. Biciklistička
oprema nam nije bila najbolja tada. Naša oprema se poboljšavala kako je vreme prolazilo. Sa
sve više provedenog vremena na biciklu, tako je i moj otac kupovao bolju i bolju opremu. Pre
nismo imali mnogo opreme, a danas imamo kacige, rukavice, aktivan veš, dresove...
Proputovali smo pola Srbije na bicikli. Išli smo i prešli mnoge maratone. Posetili smo i veliki broj
manastira. Zaboravio sam da dodam da i moj stariji brat Nikola ide sa nama. Mnoga sela i
gradova smo proputovali, ali to nije ništa u odnosu na jedno putovanje, avanturu koju nikada
neću zaboraviti. Jednom prilikom, kada smo se vraćali iz Vršca, moj otac je pitao mene i Nikolu

da li želimo da idemo u manastir Hilandar, na Svetoj Gori u Grčkoj. Mislio sam da se šalio sa nama, zato što sam mislio da to nećemo moći da izvezemo. Bio je ozbiljan. Počeo je da planira putovanje. Nisam mislio da ćemo uspeti, to je ipak bilo previše, barem sam ja tako gledao. I onda nakon pet meseci planiranja, krenuli smo. To je bilo prepodnevno putovanje kroz jug Srbije, celu Makedoniju, i kroz sever Grčke. To putovanje se ne može opisati rečima. Toliko lepih stvari smo doživeli i videli, naravno i muke smo pretrpeli. Posle svega vredelo je. Deset dana odmora na moru i dva dana u manastiru Hilandar. I to za Vidovdan! Najlepši srpski praznik. Stvarno ne postoji reč koja bi opisala sve što smo videli.

Ne postoje stvari koje je nemoguće uraditi. Ako čovek veruje u sebe, može da ostavri čak i stvarno nemoguće stvari. Svakome bih preporučio da se bavi ovim divnim sportom, ali je šteta što se mladi ne interesuju previše za to.

Nemanja Teofilović, 8/3